

μαρκησίαν ζύμην ἐκ μέλιτος, ὅπως καθάρσῃ τὰς χεῖράς της, μετὰ φωνῆς δὲ παρωργισμένης,

— Μὴ τὸν περιμένετε, εἶπει πέσετε νὰ κοιμηθῆτε καὶ ἂν ἔλθῃ, ἐγὼ θὰ τὸν δεχθῶ ὅπως τοῦ χρειάζεται.

— Ἐλα, ἔλα! μὴ συγχίζεσαι, Νανών. ἄς μὴ κακομεταχειρισθῶμεν τὸν κύριον Ἀρλαί, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία ἐν τούτοις εἶνε περίεργον!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ὁ βασιλεὺς.

Ἰδοῦσα τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' ἡ μαρκησία δὲν ἠγέρθη. Ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ στενωχώρα της ὑπῆρξαν τοιαῦται, ὥστε ὁ βασιλεὺς, ἂν δὲν ἦτο ἀπησχολημένος ἐξ ἄλλων σκέψεων, θὰ τὸ περητῆρει ἀφέντως.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀμφιβολία εἰσέδυνε εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνην τὴν παλλομένην μόνον διὰ τὸν ἀπόντα. Διηρώτα αὐτὴν μετὰ φρίκης μήπως ἡ τρομερὰ κατηγορία ἦν βάσιμος, μήπως ὁ ἄνθρωπος δν ἐλάτρευε παρασυρθεὶς ἐκηλίδωσε τὴν τιμὴν του.

Καὶ ὅποια ἡ πράξις; Δὲν ἐμάντευε. Συνωμοσία ἴσως. Ἐκδίκησις γυναικὸς κατὰ τοῦ ταγματάρχου Βορισώφ, ἀποθέντος τοῦ κιθωτιδίου του παρὰ τῷ κ. Δορζέρ, ἐξεπίτηδες ἵνα στήσῃ παγίδα εἰς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Νὰ τί θὰ κάμῃς, ἐπανελάθεν ἡ Ἀλίκη μετὰ σταθερότητος. Τὸ βάλω τώρα θὰ τελειώσῃ. Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ ριπίδι μου καὶ τὸ φιαλίδιον ἀπὸ τὸν δίσκον καὶ συγχρόνως θὰ πάρῃς καὶ τὸ γράμμα. Ἐγὼ θὰ πάγω εἰς τὸν πατέρα καὶ σὺ βρίσκεις πρόφασιν πῶς θὰ καπνίσῃς καὶ πηγαίνεις εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ἐχει φῶς, καὶ δὲν θὰ σὲ πειράξῃ κανεὶς· ἐκεῖ θὰ διαβάσῃς τὸ γράμμα μου.

— Τὸ γράμμα τοῦ ἐραστοῦ σου! Μὰ τί μὲ θαρρεῖς;

— Διάβασέ το χωρὶς δισταγμόν. Δὲν ἔχω νὰ κρύψω τίποτε οὔτε νὰ ἐρυθρίασω, διότι ἀγαπῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Καὶ ὅταν τὸ διαβάσῃς τότε θὰ ἀποφασίσῃς τὴν τύχην μου.

— Ἐγὼ! λόγῳ τιμῆς θαρρῶ πῶς ἐτρέλαθης.

— Ἀφες με νὰ τελειώσω. Ἐὰν τὸ γράμμα ἐξηγῇ, καὶ δικαιολογῇ τὴν διαγωγὴν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ θὰ μοῦ τὸ δώσῃς πρὶν φύγῃς ἀπόψε, καὶ σοὺ ὀρκίζομαι ὅτι αὐρίον θὰ τὸ δείξω τοῦ πατέρα. Ἀν ὁμῶς νομίζῃς ὅτι τὸ γράμμα τοῦ τὸν καταδικάζει ἢ ἀπλῶς μόνον τὸν κατηγορεῖ...

— Λοιπόν;

— Κάψε το καὶ ἔλα ἔπειτα μέσα. Τὰ

μάτια μου θὰ ζητήσουν τὰ ἰδικά σου καὶ μὲ τὸ πρῶτόν σου βλέμμα θὰ μάθω ἂν πρέπει νὰ ἐλπίζω.

Ὁ Μαξιμος ἔσπευδε ν' ἀρνηθῇ διαρρήδην ὅτι δὲν ἐδέχετο τοσούτῳ λεπτὴν ἐντολήν, ἀλλ' ἤδη ἡ ἐξαδέλφη του ἔκρουσε καὶ τὴν τελευταίαν νόται τοῦ Κίρματ καὶ ἠγέρθη λέγουσα ὑψηλοφώνως.

— Τί ζέστη, δός μου τὸ ριπίδι μου.

Ἡ στιγμὴ ἦν κρίσιμος. Ὁ κύριος Δορζέρ ἐπροχώρει. Ἐν ἔτι βῆμα καὶ θὰ ἔβλεπε τὸ γράμμα.

Ὁ Μαξιμος ἄκων ἀπεφάσισεν, ἔλαβε τὸ γράμμα καὶ λίαν ἐπιδεξιῶς τὸ ἔθεσεν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ταῦτοχρόνως ἐπρόσφερε τῇ Ἀλίκῃ τὸ ριπίδιόν της, ἐνῶ αὐτὴ τὸν πῦρ χαρίσσει διὰ βλέμματος ἐκφραστικωτάτου.

— Εὐγε, ἀνεψιέ μου, εἶπε γελῶν ὁ κύριος Δορζέρ, βλέπω καὶ δεικνύεις σημεῖα προοδου. Μισὴ ὥρα νὰ στρέφῃς τὰ φύλλα τῆς μουσικῆς εἶνε κατὰ τι καὶ ὑποθέτω ὅτι ἔχεις ἀνάγκην νὰ καπνίσῃς ἕνα τσιγαράκι.

Ἐλα ἔλα, πῶς τὸ κατάλαβα!

— Ὅχι, θεέ μου, εἶπε ζωηρῶς ὁ Μαξιμος ἐπιζητῶν δυσκολίας ὡς πρὸς τὸ σχέδιον τῆς Ἀλίκης. Προτιμῶ νὰ παίζω με ἕνα οὐτότ.

— Πήγαίνε, ὑποκριτά, πήγαίνε νὰ καπνίσῃς εἰς τὴν βιβλιοθήκην, παιδί μου. Θὰ εὐρῇς ὠραία σιγάρα τῆς Ἀθάνας ποῦ μοῦ τὰ ἔστειλεν ὁ ἀνταποκριτής μου.

Τὰ πάντα κατὰ τοῦ Μαξιμου συνώμοτον.

Ἡ Ἀλίκη, ἀκούουσα ὅτι ὁ πατήρ της ἐγένετο ἀκούσιως τοῦ συνένόχου της, ἐρριπτεν ἱκετευτικά βλέμματα πρὸς τὸν Μαξιμον.

Ἐπὶ τέλους καὶ οὗτος δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀντιστῇ ἐπὶ πλεόν καὶ ἐβάδιζε βραδέως ὅπου τὸν ἔστελλον.

Ἐσκέφθη νὰ συμπαραλάβῃ καὶ τὸν Βινιόρ, ἂν ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρέωσος ἦν τῷ ἐπέβαλλεν ἡ ἐξαδέλφη του. Βεβαίως δὲν ἠθελεν αὐτὴ νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ ἐπιστολὴ εἰς τὸν Βινιόρ καὶ ἂν ὁ ταμίης τὸν συνώδευεν οὐδόλως θὰ ἐξεπλήσσετο ἡ Ἀλίκη ἂν ὁ ἐξαδέλφος της δὲν ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν της.

Ἡ Ἀλίκη ὁμῶς ὥσει προλαμβάνουσα τὰς σκέψεις του, ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτόν, καθήμενον πάντοτε παρὰ τὴν ἐστία καὶ ἤρξατο ζωηρῶς συνδιαλέξεως.

Ὁ Μαξιμος δὲν εἶχε τὴν σκληρότητα νὰ διακόψῃ συνδιάλεξιν πληροῦσαν τὰς εὐχὰς τοῦ φίλου του.

— Μπα! εἶπε καθ' ἑαυτόν, καὶ θαρρεῖ ἡ ἐξαδέλφη μου πῶς θὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς της. Κάθουμι ἐδῶ πέρα, πίνω κανένα σιγάρο καὶ μετὰ ἕνα τέταρτον πάω, τὴν βρίζω σὲ καμμιὰ γωνιὰ καὶ τῆς δίνω τὸ γράμμα της χωρὶς νὰ τῆς πῶ λέξι. Θὰ νομίσῃ πῶς εἶνε καλὸ σημεῖο, δὲν θὰ καταλάβῃ πῶς εἶνε κλειστὸ ἀκόμη, καὶ θὰ τὸ βάλλῃ εἰς τὴν τσέπη της. Ἀμὰ πάγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της θὰ θελήσῃ νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ τότε θὰ δῇ καὶ ἄς κἀν ὅ,τι θέλει.

Ταῦτα σκεπτόμενος εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἐξέλεξεν ἕν σιγάρον Ἀθάνας

καὶ καθήσας ἐπὶ κλιντῆρος προσέβλεπε τὸ σπινθηρίζον πῦρ. Ἡ θέσις ἦν ἐξαίρετος πρὸς ρεμβασμούς.

Τὰ συμβάντα τῆς προηγηθείσης νυκτὸς καὶ τῆς σημερινῆς ἀντιπαρῆλθον πρὸ τῶν ἡμικλειστων ὀφθαλμῶν του καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ ἐπεισόδια συνεδέοντο πρὸς ἄλληλα διὰ συνδέσμου μυστηριώδους, τὸν ὅποιον δὲν ἔβλεπεν ἔτι. Εἶτα ἡ σκέψις του ἐπανῆλθεν εἰς τὸ γράμμα τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Δὲν ἐσκέπτετο κἀν νὰ τὸ ἀνοίξῃ, ἀλλ' ἤδη περιστάσις, ἦν δὲν προεἶδεν, ἐπαρουσιάζετο πρὸ αὐτοῦ.

— Ἀν ὁμῶς αὐτὸς ὁ νέος ὁμολογῇ ὅτι εἶνε ἔνοχος, ἐπιθύρισε, θ' ἀποδώσω μετὰ τὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἀλίκην ἀναγνώσκων ἐγὼ ἂντ' αὐτῆς τὴν ἐξομολόγησίν του.

— Ναί... θὰ κάνω καλὴν πράξιν, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ βέβαιος ἂν ἡ Ἀλίκη θὰ μοῦ τὸ χρεωστῇ. Αὐτὰ τὰ κυρίσια ἔχουνε ἰδιοτροπίαις. Καὶ αὐτὴ μάλιστα ποῖς ἔμπορῶς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι θ' ἀρραβωνισθῇ χωρὶς τὴν ἀδειαν τοῦ πατέρα της καὶ ὅτι θὰ μὲ ζητεῖ ἐμένα ὡς μυστικοσύμβουλον; Νὰ κάψω τὸ γράμμα τοῦ ἐραστοῦ της ἂν τὸν εὕρῃ ἔνοχον ὠραία παραγγελία μοῦ δώσῃ. Θαρρῶ ὁμῶς πῶς ἔπρεπε ν' ἀποταθῶ εἰς τὸν πατέρα της καλλίτερον. Εἶνε ἀλήθεια ὁμῶς ὅτι ὁ θεὸς δὲν θὰ ἐφαινόταν καὶ τόσον ἀμερόληπτος, ἐπειδὴ κατ' οὐδένα λόγον θέλει τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Ἐνῶ ἐγὼ θὰ τῆς πῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν τῆς βεβαιώσω ὅτι εἶνε ἔνοχος θὰ μὲ πιστεύσῃ. Τότε ὁ Βινιόρ θὰ ἔχῃ τύχην.

Ἡ τελευταία αὕτη παρατήρησις ἤξιζε περισσοτέρην μελέτην παρὰ τῷ Μαξιμῷ.

Ἐσκέφθη τὰ εὐτυχῇ ἐπακόλουθα, ἅτινα θὰ συνεπῆγετο ἡ μεταβολὴ τῆς δεσποινίδος Δορζέρ ἀναλαβούσης ἀπὸ ἀτυχοῦς ἔρωτος. Ἀπαξ καταπεισθεῖσα περὶ τῆς αἰσχύνης τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἠθελεν ἐπανελθεῖν εἰς αἰσθήματα λογικώτερα καὶ ἵνα μὴ λυπήσῃ τὸν πατέρα της θὰ ἐδέχετο ὡς σύζυγον ἔντιμον προτεινόμενον αὐτῇ νέον.

Ὑποψήφιός δὲ τοῦ κυρίου Δορζέρ ἦν βεβαίως ὁ Βινιόρ, περὶ οὗ ἡ Ἀλίκη πρὸ ὀλίγου ἔτι ὠμίλει μετὰ συμπαιδείας, σχεδὸν μετ' ἀγάπης.

— Ἐὰν συντελέσω ν' ἀποκλείσω διὰ παντός τὸν κύριον Καρνοέλ, ἐπιθύρισε ὁ Μαξιμος, βέβαια καθιστῶ ἕνα ἀτυχῆ, διότι ὁ Βινιόρ μὲ ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ εἶνε τρελὸς γὰρ τὴν Ἀλίκην καὶ ἴσως ἴσως δύο μάλιστα εὐτυχῆς, ἐπειδὴ ὁ Βινιόρ εἶνε ὁ καλλίτερος τῶν συζύγων, πράγμα, τὸ ὅποιον ἐπὶ τέλους θὰ ἐννοήσῃ καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου. Ναί, ἀλλὰ ν' ἀνοίξω γράμμα ποῦ δὲν εἶνε δικόν μου καὶ νὰ τὸ διαβάσω... μολονότι μοῦ ἔδωκε τὴν ἀδειαν ἡ Ἀλίκη εἶνε πολὺ δύσκολον.

Ἐπειτα εἶνε ὅλως διόλου ἀπίθανον ὅτι ὁ Καρνοέλ γράφει εἰς ἐκείνην ποῦ ἀγαπᾷ διὰ νὰ τῆς ὁμολογήσῃ ὅτι ἐκλεψε. Αὐτὰ δὲν τὰ λέγουν ποτέ. Πάρα πολὺ ἀπλᾶ σκέπτεται ἡ ἐξαδέλφη μου, ὑποθέτουσα

ὅτι ἐκεῖνος ἔχει ἀνάγκη νὰ τῆς ἐξομολογήθῃ.

Τὸ γράμμα θὰ ἦνε παραγεμισμένον ἀπὸ διαβεβαιώσεις αἰωνίου ἔρωτος, καὶ ἀπὸ κατάρκας κατὰ τῆς τύχης, ἡ ὁποία τῆς ἔδωσε πατέρα ἀκαμπτον. Καὶ ὅταν διαβάσῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ γλυκάνοστα ἐρωτολογήματα θὰ ὑπερδευθῇ περισσότερον παρὰ πρῶτα, διότι θὰ μὲ τύπτῃ ἡ συνειδήσις ἂν τῆς τὸ δώσω, καθὼς τῆς ὑπεσχέθην, τότε εἶνε ποῦ θὰ τῆς γυρίσῃ τὸ κεφάλι. Τὰ περὶ αὐτῆς θὰ τῆς τὸ δώσω κλειστό.

Μετὰ τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἤρξατο σκεπτόμενος τὰ τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ περὶ τῶν πληροφοριῶν ἃς ἔλαβε παρὰ τοῦ κυρίου Δορζέρ περὶ τοῦ Γώγου.

Ἡ ἱστορία τῷ ἐφαίνετο πολὺ παράδοξος καὶ ἐσκέπτετο νὰ ζητήσῃ μὲ τρόπον πληροφορίας παρὰ τοῦ παιδὸς περὶ τῆς κομῆσεως Γιάλτα, τῆς προστατευούσης ἑνα γκροῦμ, υἱὸν κλητῆρος τραπέζης καὶ ἔκγονον θυρωροῦ.

Τὴν κυρίαν τὴν ἐγνώριζεν ἐκ φήμης, διότι εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων τοῦ συγχάκις περὶ αὐτῆς ἐγένετο λόγος. Δὲν ἐσύχναζε παρ' αὐτῇ καὶ ἠπόρει διατί, ἀφοῦ πολλοὶ φίλοι τοῦ προσεφέρθησαν νὰ τὸν παρουσιάσωσιν. Ἀλλὰ καὶ τότε τοῦτο ἦν λίαν εὐκόλον, ἀφ' οὗ μάλιστα ὑπῆρχε καὶ λόγος νὰ ἐξιχνιάσῃ δηλαδὴ τὰς σχέσεις τῆς ξένης ἐκατομμυριούχου μετὰ τοῦ Γώγου.

Ἦτο δὲ καὶ ἡ κατάλληλος περίστασις νὰ ἐπιδείξῃ τὸ βραχιόλιόν του μεταξὺ κόσμου τασούτων ξένων, ὅπου βεβαίως δὲν θὰ ἔλειπον αἱ ἐκκεντρικαὶ καὶ βαθύπλουτοι γυναῖκες. Καὶ φυσικῶς τὸ πνεῦμά του ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγα σχέδιόν του, τὸ ὁποῖον πρὸς μικρὸν ἐλησμόνησε τὴν ἀναζήτησιν τῆς γυναικὸς μὲ τὸ κομμένο χέρι.

— Αὐτὴν πρέπει νὰ εὑρῶ, διὰ νὰ μάθω ἂν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἔνοχος ἢ ἀθῶος, ἐσκέπτετο.

Ἐὰν ἡ ταλαίπωρος Ἀλίκη ἐγίνωσκε αὐτὸ τὸ συμβᾶν βεβαίως ἤθελεν ὑποστηρίξει ὅτι ὁ κύριος Καρνοέλ εἶνε ἀθῶος. Διότι τέλος δὲν ἦτο μὲ τοὺς κλέπτας, ἀφοῦ τὴν νύκτα τῆς πρώτης ἀποπειράς ἦτο εἰς τοῦ θεῖου μου.

Καὶ μήπως ἂν τῆς πῶ ὅτι δὲν εἶνε λόγος ἰσχυρὸς αὐτὸς θὰ μὲ πιστεύσῃ; θὰ τρέξῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς καὶ τότε θὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν Βινιόρ, ὁ ὁποῖος ἐσιώπησε. Καὶ τότε χαίρετε σχέδιά μου. Ὁ θεὸς μου ἐδίδασκεν εἰς ταῖς ἐφημερίδαίς γιὰ τὸ χέρι καὶ θὰ τρέξῃ ἀμέσως νὰ τὰ πῇ ὅλα εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ τὴν ἔχῃ κακὰ ὁ κύριος Καρνοέλ, διότι θὰ τὸν εὑρίσκαν, ἀφοῦ εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ Παρίσι.

Καὶ !... ἀλήθεια, εἶπεν αἰφνης, διατί μένει ἀκόμη ἐδῶ; Ἐγραψεν εἰς τὸν Βινιόρ πῶς ἔφευγε καὶ ὅμως ἔμεινε. Πράγματι εἶχε σπουδαίους λόγους διὰ νὰ πράξῃ ἔτσι, ἀλλὰ τί λόγους;

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου ἐσκέφθη πολὺ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθαινα ἴσως ἂν ἐδίδε βαζὰ τὸ γράμμα ποῦ ἔχω στὴν τσέπη μου.

Πιθανὸν ὅτι ὁ νέος ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν του εἰς τὴν Ἀλίκην. Ὅτι δὴποτε καὶ ἂν ἦνε αἱ ἐξηγήσεις αὐταὶ θὰ ἰδῶ τί ἀξίζουν καὶ τότε δὲν θὰ ζητῶ εἰς τὴν τύχην.

Ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἤρχισε νὰ βαδίξῃ κατὰ μήκος τῆς βιβλιοθήκης. Ἦν λίαν περιπεπλεγμένος. Ἡ περιέργεια μὲν τὸν ὤθει, ἀλλὰ πάλιν τὸν ἐκράτει ἡ ιδέα, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν μυστικῶν ἐμπνεύσεων ἐραστοῦ.

Ἐξήτασε τὰς δύο ὑποθέσεις, ἂν δηλαδὴ διὰ τῆς ἐπιστολῆς θὰ ἐπληροφορεῖτό τι, ἢ ὄχι. Ἐτέρω δὲ τις σκέψις αἰφνης τῷ ἐπῆλθε.

— Ἐὰν χωρὶς νὰ διακηρύττῃ ἐαυτὸν ἔνοχον, ἐπιθύρυσεν, ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, ἀφίνει νὰ φανῇ ἡ μηχανορραφία, ἐὰν μάλιστα προσδιωρίξῃ τοὺς δράστας, τότε τὸ πᾶν θὰ ἐξηγηθῇ. Ἐχομεν ὅλοι συμφέρον νὰ γνωρίσωμεν δῆλως, ἡ ὁποία θὰ μᾶς φανερώσῃ τὰ ἔχνη τοῦ ἐνόχου, καὶ ὅλοι, ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ Βινιόρ, ὁ ὁποῖος οὐδὲν κερδίζει μένων ἐν τῇ ἀβεβαιότητι.

Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, χρειάζονται καὶ μεγάλα ἀποφάσεις. Θὰ τὸ ἀνοίξω, ἢ Ἀλίκη τὸ θέλει. Τόσω τὸ χειρότερον διὰ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

Καὶ ἄνευ ἄλλης σκέψεως ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου τοῦ τὸν φάκελλον.

Ἐφερε τὴν διεύθυνσιν τῆς δεσποινίδος Δορζέρ, ἀλλ' ἄνευ ἐπισημειώσεως τῆς ὁδοῦ, ἀπόδειξις ὅτι παρεδόθη εἰς τὸν Ἰωσήφ, εἴτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, εἴτε ὑπ' ἄλλου τινός.

— Πράγματι καὶ ὁ ἐξόριστος καὶ ἡ κλέπτρια ἔχουν σχέσεις εἰς τὸ σπίτι.

Ἐσχίσε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέγνω.

« Δεσποινίς »,

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! ἡ ἐξαδέλφη μου ὡς φαίνεται εἶνε ἐπιφυλακτικὴ.

« Σὰς ἡγάπων, σὰς ἀγαπῶ ἀκόμη, καὶ ἐπίστευσα ὅτι καὶ σὲς μὲ ἡγαπᾷς. Ἦμην τρελὸς ὅτε ἔδωσα πιστὴν εἰς τοὺς ὅρκους σας. Δὲν ἐξηρτάτο ἀφ' ὧν νὰ τοὺς κρατήσετε. Ὁ πατὴρ σας μοὶ ὑπέμνησεν ὅτι εἶσθε πλουσία, ὅτι ἤμην πτωχός, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ἐπρεσβῆτε. Ἐνόησα καὶ ἀπῆλθον. »

« Ἀπεφάσισα νὰ ἐκπαρισθῶ. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ ἀφίσω τὴν Γαλλίαν χωρὶς νὰ γονατίσω ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός μου. Μετέβην εἰς Βρετάνην, εἰς τὸ Καρνοέλ. Παρέμεινα ἐκεῖ δύο ἡμέρας ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρειπίων τοῦ οἴκου ἐν ᾧ ἐγεννήθην. »

« Διατί ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσι; Ὁ γὰρ ἐλάσατε διὰ τὸν ἀσθενῆ μου χαρακτήρα. Ἐπανῆλθον, διότι ἤλπιζα ἔτι. Ἦλπιζα ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ μ' εἶχεν ἐξαπατήσῃ λέγων μοι ὅτι δὲν ἐτόλμησατε νὰ τὸν παρακούσετε, ἀλλ' ὅτι μὲ ἡγαπᾷτε ἀκόμη. »

« Καὶ δι' ἕτερον λόγον, ἠθέλησα νὰ σὰς ἐπανιδῶ, καὶ τὸ ἐπέτυχον. Τὴν κυριακὴν, ὅτε εἰσῆρχεσθε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἤμην ἐκεῖ, ἐν τῷ πλήθει, παρὰ τὰ βάρβα τῆς ἐκκλησίας. Καὶ πλέον ἔτι, ἐτόλμησα νὰ πλησιάσω γέροντά τινα ὑπὲρ τὴν τοῦ πατρός σας, αὐτὸν ὅστις θὰ σὰς ἐγγείρισθαι τὴν ἐπιστολήν μου. Μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι οὐδεὶς ἐλάλει δι' ἐμέ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐκλαύσατε, ὅτι ὑπεφάρτα. »

« Τότε ἐσκέφθην νὰ σὰς γράψω ἵνα σὰς παρακλέσῃ νὰ μὲ ἀκούσατε μίαν ἀκόμη φοράν. Δὲν θὰ σὰς ἐπιπλήξω, οὔτε θ' ἀπατήσω νὰ φυλάξετε τὴν πίστιν, ἣν μοὶ ὥρπισθητε. Γνωρίζω ὅτι πάντα ἔλθαν εἰς ἐδῶ μετὰ τὴν μάσ. »

« Ἐννοεῖτε δὲ ὅτι οὔτε τὴν περιφρόνησιν σας θέλω οὐδὲ τὸ ἔλεος. Ὁ γὰρ εἶχετε δὲ τὸ δικαίωμα νὰ μὲ περιφρονῆτε ἂν δὲν ἐξηγούμην ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπότομον ἀναχώρησίν μου, ὅταν μάθετε τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἀναγνωρίσητε ὅτι ἐπράξα ὡς ὤφειλον νὰ πράξω. Ἀβριὸν πέμπτην, τὴν τρίτην ὥραν, θὰ εἶμαι εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης, κατὰ τὴν ὁδὸν « Εὐτουάλ » καὶ « Μπουλῶ ». »

« Ὅθ' ἔχετε τὸ θάρρος νὰ ἔλθετε ἐν ἀμάξῃ καὶ συνοδευμένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ σας ; »

« Ἡ κυρία Μαρτινὸ θὰ παρασταθῇ ἐν τῇ συνδιαλέξει μας, τῇ βραχείᾳ ἄλλως τε, καὶ θὰ δυνήθῃ νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ εἰς τὸν κύριον Δορζέρ. »

« Ἄν δὲν ἔλθετε, ἀβριὸν ἐσπέρας ἀναχωρῶ ἐκ Παρισίων ἵνα μὴ πλέον ἐπανέλθω. Ἐν τῷ ἐπανιδεῖν, ἡ χαίρετε. »

— Διάβολε, εἶπεν ὁ Μάξιμος, πολὺ ἰδιόρρυθμον ἐρωτικὸν γράμμα, τὸ τέλος τοῦ μάλιστα εἶνε ἀριστούργημα. Ὁ κύριος αὐτὸς ζητεῖ συνέντευξιν, ἀλλὰ ὁμολογεῖ πῶς εἶνε καὶ ἔνοχος, διότι τί ἄλλο βέβαια σημαίνει ἡ φράσις αὕτη : « Ἐπράξα ὡς ὤφειλον νὰ πράξω ». »

Καυμένη Ἀλίκη, τί δυστύχημα !

Τὸ ζήτημα ὅμως εἶνε πῶς πρέπει νὰ φερθῶ μὲ τὴν Ἀλίκην. Μοῦ εἶπε νὰ ρίψω τὸ γράμμα στὴ φωτιὰ ἂν εὑρίσκα τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ Καρνοέλ. Φαντάζομαι ὅμως τί σκηνὴ θὰ γίνῃ, ἂν εἰδῶ μέσα !

Θὰ μ' ἐρωτήσῃ μὲ τὰ μάτια καὶ ἂν ἰδῇ τὴν καταδίκην τοῦ ἐρωμένου τῆς θὰ τὴν πιᾶσῃ ἡ καρδιά τῆς, καὶ θὰ πέσῃ. Ἀμ τὴν ἔξερω ἐγὼ τὴν ἑξαδελφούλα μου.

Ἐκκενὲς πρὸ ὀλίγου τὴν γενναίαν, ἐπειδὴ ἐνόμιζε πῶς τὸ γράμμα θὰ ἦτο ἀθροιστικὸν γιὰ κεῖνον ποῦ τὸ ἔγραψε. Μὲ παρεκάλεσε δὲ νὰ τὸ διαβάσῃ ἐγὼ γιὰ νὰ μὲ κίνη σύμμαχόν τῆς.

Πολὺ σκληρὰ ἡ πραγματικότης καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ὑποφέρῃ τὸ καυμένο τὸ κορίτσι. Ἀν κάψω τὸ γράμμα θὰ ἔχωμεν λιποθυμίαν. Ἡ Ἀλίκη θ' ἀρρωστήσῃ, καὶ ποῖός ἔξεραι, ἔμπορεῖ νὰ πεθάνῃ. Τέτοιαι φύσις ποῦ εἶνε, ὅλα πρέπει νὰ τὰ φοβῆται κενεῖς. Καὶ θὰ λυπηθῶ πολὺ, ἂν εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία, τὴν ἀγαπῶ πολὺ τὴν καυμένην.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου ἐκράτει τὸ δυσάρεστον γράμμα, ἔτοιμος νὰ τὸ ρίψῃ ἐν τῇ ἐστίᾳ.

Φοβηθεὶς ὅμως τὸν πειρασμὸν ὀπισθοδρόμησεν, ἐπαναλαβὼν τὸν περιπάτον του ἐν τῷ δωματίῳ.

Αἱ φωναὶ τῶν προσκεκλημένων ἐφθανον μέχρις αὐτοῦ διὰ τῆς συγκοινωνούσης θύρας. Ἦκουε τὰς ἐπιφωνήσεις τῶν παιζόντων οὐσί, τὰς μωρολογίας τῶν γυναικῶν καὶ ἐνίοτε καθαρὸν καὶ ἡχηρότατον γέλωτα, λίαν γνωστὸν του.

— Μικρούλα ! ἐπιθύρυσεν, γελᾷς διὰ νὰ μὴ ἐννοήσουν ὅτι κάθου εἰς ἀναμμένα κάρβουνα. Πόσῃ στενοχωρίαν ἔνεκα τῆς ἀβεβαιότητος ἔχεις. Τώρα θὰ ἀκούσης καὶ τὸ τρομερότερον.

Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸ πῶ. Τότε πρέπει νὰ τῆς δώσω τὸ γράμμα. Διάβολε ! γράμμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ κύριος αὐτὸς τῆς δίδει συνέντευξιν. Νὰ φροντίς, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν θὰ λάβω.

Πράγματι πολὺ ἀνόητα ἐφέρθηκα νὰ ἀνακατεθῶ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς ἐξαδέλφης μου.

Καὶ ἤρξατο πάλιν σκεπτόμενος καὶ ἀμυχανῶν.

Ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν μετὰ πλείονος προσοχῆς ἢ τὸ πρῶτον, ἐξήτασε καλῶς τὰς φράσεις, καὶ ἡ δευτέρα αὐτῇ

ἀνάγνωσις τῷ ἐπεβαίωσε τὰς ἀμφιβολίας. Ὁ Ροβέρτος ἔλεγεν ὅτι μετέβη νὰ κλάσῃ εἰς τὸν τάφον τῆς μητρός του, καὶ εἶτα ὡμολόγει ὅτι ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῇ. Ἡ ἀνάγκη αὕτη βεβαίως προϋπέθετε τύψεις. Ὅταν τις εἶνε ἀθῶος δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῇ.

Ὁμολόγει ἐπίσης ἐμμέσως ὅτι ἦτο ἡναγκασμένος νὰ κρύπτεται, ἀφοῦ ἀντὶ νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσίν του ἐπρότεινε εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ νὰ τὴν συναντήσῃ εἰς ἀπομακρυσμένην τινὰ γωνίαν τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

Καὶ μόλα ταῦτα δὲν ἐταπεινοῦτο· τὸ ὕφος του δὲν ἤλεγχεν ἀνθρωπὸν ταπεινωθέντα διὰ χαμερπῆ πράξιν. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι δὲν ἐβιάζετο κἂν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Γαλλίας, ἀφοῦ μεταβῇ εἰς Βρεττανίαν καὶ παραμείνας ἐκεῖ ὁκτὼ ἡμέρας, ἐπέστρεφε πάλιν εἰς Παρισίους.

Εἶνε ἐνοχος, δὲν ἀμφιβάλλω, ἔλεγεν ὁ Μάξιμος, ἀλλὰ ἐκ τῆς ὑπερηφάνειας του μαντεύω ὅτι κανὲν μυστήριον κρύπτεται. Καμμὶὰ γυναικοδουλειὰ ἴσως; . . . μπᾶ, τότε δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὰ πῇ τῆς Ἀλίκης. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ κλοπὴ τοῦ κιβωτίου τοῦ ταγματάρχου μπερδεύει πολὺ τὴν ὑπόθεσιν . . . καὶ τὸ κομμένο χέρι ἀκόμη περισσότερον . . . Ποῖος ἔξερει ἂν ὁ Καρνοέλ δὲν γνωρίζει τὸν αὐθέντην τοῦ βραχιολιοῦ, ποῦ ἔχω μαζὺ μου ἔτσι ἄδικα ὁκτὼ ἡμέρας, καὶ ἂν δὲν εἶνε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ χωμένος εἰς καμμὴν πολιτικὴν μηχανορραφίαν;

Ναὶ μὲν αὐτὸ δὲν ἐξηγεῖ πῶς ἐπέταξαν ἡπενήντα χιλιᾶδες φράγκα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν πρόσωπον. Ἄν ἐμπορούσα δέκα λεπτὰ νὰ μιλήσω μὲ τὸν πρῶτον γραμματέα τοῦ θεῖου μου.

Ταῦτα λέγων ὁ Μάξιμος ἔστη καὶ ἐπληξε τὸ μέτωπόν του.

— Διάβολε! μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα. Γιατὶ αὐριο τάχα εἰς ταῖς δυόμισιν νὰ μὴ περιμένω τὸν ἀνθρωπὸν μου εἰς τὴν γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Μπουλὼν; Σὲ μιὰ στιγμὴ θὰ τὸν ἐξομολογήσω, καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θ' ἀρνηθῇ νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, ὅταν τοῦ πῶ πῶς τὰ ἔξερω ὅλα. Θὰ τοῦ μιλήσω μάλιστα καὶ γιὰ τὸ κομμένο χέρι, καὶ τότε βλέπωμε πῶς θὰ μᾶς φανῇ τὸ πρόσωπόν του. Ἄν μοῦ φανῇ ἀθῶος, τότε θὰ τοῦ προτείνω νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόχου ἢ τῶν ἐνόχων.

Τελείωσε, τὸ ἀπεφάσισα. Θὰ πάγω αὐριον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ θὰ ἐκπλαγῇ ποῦ θὰ μ' εὑρεῖ ἐκεῖ, ἀλλά. . .

Ὡ! διάβολε! καὶ τὸ γράμμα; πρέπει νὰ τὸ δώσω πίσω τῆς ἐξαδέλφης μου; Καὶ νὰ σοῦ πῶ, γιατί ὄχι; ἡ συνέντευξις ποῦ τὴν προτείνει δὲν εἶνε διόλου ἐπικίνδυνος, ἀφοῦ θὰ εἶνε καὶ ἡ παιδαγωγὸς τῆς μαζῆς. Ἐπειτα καὶ μὲ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ τίποτε νὰ πάγω, ἂν δῶ πῶς ἡ παρουσία μου εἶνε ἀναγκαία· αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς ἐξηγήσεις ποῦ θὰ μὲ δώσῃ ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ. Ἐμπρός, ἀπεφασί-

στη. Θὰ τῆς δώσω τῆς καυμένης τὸ γραμματάκι της. Τί χαρὰ ὅταν τὸ πάρῃ· χαρὰ ποῦ δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ καὶ γιατί ὁ Θεὸς ἔξυρει τί θὰ σκεφθῇ, ὅταν τὸ διαβάσῃς. Τίποτε ἄλλο ὅμως δὲν ἡξέυρω νὰ κάνω γιὰ νὰ ἀπαλλαγθῶ τῆς θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσα. Οὕτως ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος, καθ' ἣν ὥραν εἰσῆλθεν ὁ Βινιόρὺ περιχαρής.

— Βλέπω καὶ πᾶνε καλὰ ἡ δουλειὰς σου, τῷ εἶπεν ὁ φίλος του προσπαθῶν πάντοτε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

— Νᾶ, μιλῶσα τόσῃν ὥραν μὲ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ δῶ ἂν ἐκάπνισες τὸ σιγάρον σου, γιὰ νὰ λῆθῃς νὰ πάρῃς τὸ τσάϊ σου.

— Τῆς φάνηκε πῶς ἔλειψα πολλὴν ὥραν, ἐψιθύρισεν ὁ ἐξαδελφός. Σὲ ἀκολουθῶ, εἶπε μεγαλοφώνως. Νὰ τραβήξω μιὰ ἀκόμη καὶ ἔφθασα.

Καυμένο παιδί, ἐσκέπτετο, καὶ ποῦ νὰ ἡξέυρες πῶς ἔχω στὴν τσέπη μου ἓνα γράμμα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται πολὺ ὁ ἔρωσ σου!

Δὲν θὰ τοῦ πῶ τίποτε πρὶν νὰ δῶ τὸν ἀντεραστὴν του καὶ διὰ ν' ἀποφύγω ἀπόψε τὰς ἐξηγήσεις, θὰ τὸ στρήψω, εὐθὺς ἀμα ξεφορτωθῶ τὸ γράμμα αὐτό.

Τὸ ἐδίπλωσεν εἰς τέσσαρα, καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Ἀλίκη τὸν ἀνέμενε ὀρθία κρατοῦσα κυθήσκον τείου, κάτωχρος μὲν ἐκ τῶν συγκινήσεων ἃς ἡσθάνετο, ἀλλὰ καὶ μειδιῶσα. Τὴν ἐβεβαίωσε διὰ βλέμματός καὶ ἐβάδισεν εὐθὺ πρὸς αὐτήν, ἵνα μὴ παρατείνῃ τὴν βάσανόν της. Οὐδεὶς τὸν ἔβλεπεν, οὔτε ὁ Βινιόρὺ, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ κυρίου Δορζέρ, διὰ νὰ ἀποφανθῇ περὶ τίνος σπουδαίου κινήματος.

— Λοιπὸν; ἐψιθύρισεν αὕτη προσφέρουσα διὰ τρεμούσης χειρὸς τῷ ἐξαδέλφῳ τῆς κύαθον.

Ὁ Μάξιμος μετεβίβασε τὴν ἐπιστολὴν λέγων χαμηλοφώνως.

— Βλέπεις, πῶς δὲν τὸ ἔκαψα.

— Ἀ! ἐψιθύρισεν τὸ ἡξέυρα ἐγὼ πῶς ἦτον ἀθῶος.

— Θὰ διαβάσῃς, θὰ κρίνῃς καὶ ὅ,τι καὶ ἂν ἀποφασίσῃς, ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, ἐνθυμοῦ πῶς εἰμαι φίλος σου.

Μετὰ δὲ τὴν διαφορουμένην ταύτην ἀπάντησιν ἐπανάλαβε μεγαλοφώνως:

— Εὐχαριστῶ, ἐξαδέλφη μου. Τὸ ἀγαπῶ τὸ τσάϊ, ἀλλὰ καὶ τὸ φοβοῦμαι. Μοῦ φέρει ἀϋνίαν.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἐπέμεινε καὶ ἀντιπαρήλθεν.

Ὁ ἐξαδελφός της τὴν εἶδε πλησιάσαν πρὸς τὴν τράπεζαν ὅπου ἦν ὁ δίσκος καὶ ἀποθέσασκεν τὸν κύαθον. Εἶτα δέ, ὡς εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡδυνήθη νὰ κρύψῃ ἐν τῷ στηθοδέσμῳ της τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Μάξιμος τὴν εἶδε καὶ ἔκρινε καλὴν τὴν ὥραν νὰ τὸ στρήψῃ ἄλλ' Ἀγγλικά!

1 Συνήθως παρ' ἡμῶν λέγεται: Τὸ ἔστρεψεν ἄλλὰ Γαλλικά. Ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι δὲν εἶνε ὁρθὸν τοῦτο, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν πόσον οἱ Γάλλοι θέτουσι *les points sur les i*, εἰς τὰ τῆς ἐθιμοτυπίας ζητήματα, ἐνῶ οἱ Ἀγγλοὶ δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσον ἀκριβεῖς. Σ. τ. Μ.

χωρὶς δηλαδὴ ν' ἀποχαιρετίσῃ τινὰ· βεβαίως ὁ θεὸς του θὰ τὸν ἐπέπληττεν, ἂν τὸν συνελάβανεν ἐπ' αὐτοφώρῳ, φεύγοντα λαθραίως, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κατεγίνετο περὶ τὰ οἰκονομολογικά καὶ εἰς διαφόρους συνδυασμούς. Ὁ λιποτάκτης ἠνοιξε μετὰ προφυλάξεως τὴν θύραν καὶ εὑρέθη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ τις.

Εὔρε τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ πολλῶν ὑποκλίσεων τῷ προσέφερε τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του.

— Ὁ κύριος Καρνοέλ λοιπὸν εἶνε εἰς τὸ Παρίσι; τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ἡξέυρω, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ὑπηρέτης, λαμβάνων ὕφος βλακῶδες καὶ δεικνύον σεβασμόν.

Ὁ Μάξιμος ἐννόησεν ὅτι οὐδὲν θὰ ἐπληροφορεῖτο παρὰ τούτου, καὶ ἐξῆλθε μὲ τὴν ἐξαίρετον πρόθεσιν νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα τοῦ εἰς τὴν λέσχην.

Ἐκρινεν ὁμως καλὸν νὰ μεταβῇ ἐκεῖ δι' ἀμάξης μὴ ἐκθέτων τὸ περίφημον βραχιόλιόν του εἰς τὴν τολμηρὰν ἐπίθεσιν τῶν λωποδυτῶν, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ, νομίσας ὅπως ἀνωφελὲς νὰ τὸ ἐπιδειξῇ εἰς τὰς σεβαστὰς κυρίας, τὰς ἀντιπροσωπευούσας τὸ ὠραῖον φύλον κατὰ τὰς ἐσπερίδας τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσώπος

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΡΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια]

Μετ' οὐ πολὺ διέκρινα αὐτήν. Ἦν μονόρφος τις οἰκίσκος μετὰ πρασινοχρῶν κιγκλίδων. Ὁραιότατος περίβολος ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐπίπεδος καὶ κεκαλυμμένη διὰ χλόης ἀναβάθρα διήκην εἰς τὸ ἰσόγειον διὰ τῆς αὐλῆς. Ἐπὶ ταύτης μελανείμων δούλος ἰστάμενος ἔβλεπεν ἡμᾶς. Ἐσπευσεν παρ' αὐτῷ κρᾶζων:

— Εἶνε ἐδῶ ὁ κυβερνήτης;

— Ὁχι, κύριε, μοὶ ἀπεκρίθη. Εὐρίσκεται εἰς ἐκδρομὴν μετὰ τῆς συζύγου του.

Μ' ἐθεώρει μετ' ἐκπλήξεως, καθότι ἡ ταραχὴ μου ἦν πασιφανής. Αἶφνης μοὶ εἶπεν:

— Ὁ κύριος εἶναι Γάλλος ἀξιωματικός;

— Ναί.

— Μήπως ὀνομάζεσθε δὲ Στεναῦ.

— Ἀκριβῶς.

— Ἀ! πόσον θέλουσιν εὐχαριστηθῇ οἱ κύριοί μου. Ποσάκις ὠμίλησαν περὶ ὑμῶν πρὸ πολλοῦ σᾶς ἐπερίμενον.